Не для його вшанованих костей
Хист має спорудити мавзолей,
Його священній персті теж не треба,
Щоб піраміда зносилась до неба.
О любий спадкоємче слав! Для них
Свідоцтв не потребуєш ти слабих;
У нашім подиві ти сам, величний,
Собі поставив пам'ятник довічний.
Старанному мистецтву мов на стид,
Твоїх так легко ритмів плине спліт;
Твої рядки дельфійські повнять чаром,
І, привласнивши душі вишнім даром,
Уяву в далечінь порвавши всім,
З нас твориш мармур ти чуткий — і в нім
Лежиш: умерти б королі хотіли
Задля такої пишної могили.

Перекладач: Михайло Орест